

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

De cessatione Indulgentiæ. 11

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

gentias defunctorum omnino incertas, cum incertum sit, an defuncti orationes viuorum, & indulgentiarum applicationes agnoscant. Si verò de acceptatione generali, & habituali loquatur, sustineri potest: quia omnes defuncti in Purgatorio existentes hanc habent voluntatem, vt sibi applicentur, quae necessaria fuerint, vt à tam graui poena liberentur. Aliàs nec suffragia viuorum illis prodesse possent. Adde neque hæc generalis voluntas in rigore requiritur: quia satisfactio Christi, quae per indulgentiam applicatur, non ipsi defunctis offertur, vt ipsi teneantur acceptare, sed offertur Deo, qui eam acceptans poenam alioquin defunctis sustinendam remittit: ad quam remissionem opus non est, quod ipsi defuncti concurrant.

PUNCTVM XI.

De cessatione Indulgentiae.

1. Indulgentia pro limitato tempore concessa, illo finito, cessat.
2. Per reuocationem cessare potest, & qualiter faciendâ sit, vt habeat effectum.
3. Qualiter destructo loco indulgentia localis cesset.
4. Præter predictos modos, nullus alius est, quo propriè indulgentia cesset.

QUæ diximus tractat. 3. de legibus, disput. 4. à punct. 14. de cessatione priuilegij huic instituto deseruice possunt, cum indulgentia quoddam priuilegium sit à principe concessum.

Triplèci tantum modo inuenio indulgentiam cessare posse. Primò, si temporalis sit, seu pro limitato tempore concessa; nam eo finito indulgentia cessat: quia extendi non potest ultra intentionem concedentis. Et idem est, si sub aliqua conditione esset indulgentia concessa, & illa conditio cessaret, arg. text. in cap. *Chim Capella. de priuileg. cap. Super literas. de rescript. &* tradit Cordub. q. 36. de indulg. propos. 4. Nauar. notab. 31. n. 25. Suar. disp. 57. sect. 2. n. 2. Coninch. disp. 12. dub. vlt. in hac parte est aliqua difficultas.

2. Secundò cessare potest per reuocationem factam ab eo qui concessit, vel illius successore, vel superiore: quia indulgentia, sicut pendet in fieri à voluntate concedentis, ita in conseruari, colligiturque manifestè tum ex Extrauag. *Quemadmodum de penitent. & remiss. & Clem. Dudum. §. Nos autem. de sepultur.* tum ex vsu frequenti Ecclesie passim indulgentias reuocant. Neque ad hanc reuocationem, vt valida sit, requiritur specialis causa: vt verò licet fiat, præter honestatem finis, qui in omni actione intervenire debet, regulariter aliqua causa adesse debet, quæ specialem Dei cultum, vel Ecclesie bonum, vel maiorem fidelium fructum respiciat, aliàs Pastor Ecclesie non videbitur satis prudenter se gerere, & iuxta sui muneris obligationem, & secundum quod exigit natura beneficij à se facti, quod decet esse mansurum, reg. decet. de regul. iuris, in 6. leuitatitque, & inconstantia argui poterit. Reuocatio autem non habet effectum quousque in notitiam illorum perueniat, in quorum fauorem indulgentia concessa est: quia sic præsumitur esse reuocantis voluntas, ne requisita opera ad indulgentiam præstent, & illius fructu fraudentur, vt docet Syluest. verbo *indulgentia. n. 17. Sà num. 9. Suar. disp. 57. sect. 2. num. 8. & 6. Bonac. alios refertens disp. 6. quest. 1. p. vlt. n. 8.*

3. Tertid, cessat indulgentia per destructionem loci, in cuius fauorem concessa hominibus est: quia nequeunt eam lucrari, nisi eo in loco, estque loco accessoria. Si verò in eodem loco iterum reedificetur, maxime si post destructionem non longum tempus instantiationis intercessit, eadem indulgentia reuertitur, quæ tempore destructionis suspensa erat: quia eadem Ecclesia moraliter censetur, quando sub spe reedificationis destructa fuit, vt docet ex communi sententia Bonac. disput. 6. quest. 1. p. vlt. num. 4. Suar. disput. 52. sect. 1. num. 8. & 9. Excipit tamen, nisi in poenam delinquentium Ecclesia destruarur: quia eo casu non suspenduntur priuilegia, sed omnino pereunt, nouaque concessione indigent, vt dixit Innocent. in c. 2. de noni operis nunciat. quem refert Glof. in reg. priuilegium de reg. iuris, in 6. & tradit Laym. l. 5. sum. tr. 7. c. 1. n. 5. At si Ecclesia siue auctoritate Superioris, siue de facto destructa in alium locum, sub eodem titulo, & Parrono transferatur edificanda, communis sententia docet, teste Innocent. & Laym. supra, & Ludouic. Bonon. tract. de indulg. n. 79. omnia Priuilegia, atque adeò indulgentias transferri. Quod verissimum credo, quando non ratione finis & loci, sed ratione oppidi, religionis, vel Parroni tali Ecclesie priuilegia concessa sint, vt bene notauit Suar. dicta disp. 52. de indulgent. sect. 1. num. 9. & lib. 8. de legib. c. 5. in fine.

4. Præter hos modos nullus alius est, quo indulgentiæ concessio propriè cesset, vt bene expendit Suar. disp. 52. sect. 2. Vnde indulgentia absolute concessa non perit mox concedentis:

quia est gratia, ex textu in cap. *Super gratia. de officio delegat. in 6.* Et quia est beneficium Principis, quod decet esse manifestum teste Bonifac. in cap. *Decet. 15. de reg. iuris. in 6.* vbi Gloss. verb. 2. *Decet. & c. fin. de officio delegat. in 6. verbo. Spirare. &* tradit Nauar. notab. 31. n. 25. c. *Placuit. de penit. dist. 6. n. 161. Cordub. lib. 5. de indulgent. quest. 36. propos. 1. Suar. dicta sect. 2. n. 2.* Et hæc locum habent non solum in indulgentiis concessis à Pontifice; sed etiam ab Episcopo, vel Archiepiscopo, quoniam à Legato, eius officio finito, argum. cap. *vlt. de officio Legati. &* tradit ibi Glossa. Horum enim potestas in indulgentiis concedendis non est quoad durationem, sed solum quoad quantitatem à iure restricta: & tradit Nauar. dicto cap. *Placuit. num. 164. Suarez sect. 2. num. 4. Gonzales ad reg. 8. Cancel. Gloss. 12. num. 38.*

Neque etiam cessat Indulgentia, ex eo, quod eidem loco similis concessa fuerit, nulla in impetratione mentione prioria facta: quia ob hunc defectum posterior concessio nullius est valoris, iuxta reg. 57. *Cancelarias.* At prior concessio salua perseverat, vt bene Suar. n. 12.

Neque item cessare potest renunciatione: quia nemo renunciare potest, quod suum non est: Indulgentia enim, antequam de facto obtineatur, non est lucrantis, sed concedentis, à cuius voluntate pendet; ideoque poterit quilibet renunciare eius consecutionem, non tamen potestatem la-crandi.

Denique neque ex cessatione causæ cessat indulgentia, si causa à principio proportionata fuit concessioni: quia indulgentiæ duratio non pendet ex duratione causæ; sed propter causam temporalem indulgentia perpetua concedi potest: sicut indulgentia vnius anni conceditur ob dedicationem Ecclesie, quæ vno die finitur: quæ omnia latè pertractata sunt dicto loco de priuilegio.

PUNCTVM XII.

De Iubileo Romano, Compostellano, & extraordinario.

§. II.

De natura, & origine Iubilei: & explicatur Romanus Iubileus.

1. Expenditur nomen Iubilei.
2. Iubilei usus est antiquissimus.
3. Quæ sit differentia Iubilei ab indulgentia.
4. Qualiter Romanus Iubileus concessus sit.
5. Quæ contineantur in predicto Iubileo.
6. Quod sit opus iniunctum ad huius Iubilei consecutionem.
7. Indulgentia plenaria suspenduntur virtute huius Iubilei.
8. Non suspenduntur indulgentia plenaria, & Iubileus Compostellanus.
9. Item omnes facultates, quæ ratione querendæ indulgentiæ conceduntur.
10. Indulgentiæ, & facultates Bullæ Cruciatæ non suspenduntur, esto, aliqui oppositum sentiant.
11. Neque suspenduntur facultates absoluenti, & dispensandi Religiosis concessæ.
12. Aliqui censent, sic suspendi predictas Indulgentias, & facultates, vt indigeant noua concessione.
13. Verius est, solo durante anno Iubilei suspendi, & absque noua concessione vim obtinere eo anno transacto.
14. Fiti satis rationi opposita.

Iubileus, vel, vt aliis placet, Iobeleus, significauit Hebræis annum quinquagesimum remissionis, iuxta text. *Numer. vlt. & Leuit. 25. & 27.* illo enim anno donabantur serui libertati, relaxabantur delicta, prædia diuendita ad antiquos possessores reuertebantur, exules in patriam, & pristinam libertatem redibant, vt habetur *Leuit. 25.* Hinc ergo hæc vox Iobelei translata est ad tempus gratiæ significandum, vt constat ex *Haic cap. 61. n. 2. iuncto Luca 4. n. 18.* Deinde desinata est ad significandam remissionem, tam primùm anno centesimo postmodum quinquagesimo: tandem vigesimoquinto concessa est visitantibus Romæ Limina Apostolorum Petri, & Pauli: & ex hac significatione omnibus aliis plenariis remissionibus Iubilei vox applicatur.

2. Vtus Iubilei ita est antiquus, vt initium illius non agnoscat: quapropter non improbabilius Henric. lib. de *Indulgent. cap. 15. num. 6.* Nauar. notab. 26. n. 1. existimant à tempore Apostolorum Petri, & Pauli incepisse. Qui autem fuerit Pontifex primus, qui authenticè, & scriptis concessit Iubileum, incertum est. Bonifac. namque VIII. qui floruit anno 1294. Iubileum centesimum renouauit, vt colligitur satis ex Extrauag. *Antiquorum de penit. & remissionib. vt tradit Nauar. notab. 7. n. 4. Caiet. tract. 15. cap. 1. pluribus relatis Henric. lib. 7.*